

Djevojka se na stočicu nekako bolje namjesti, pritegne zaručnika k sebi bliže, pa mu se živo zagleda u oči, i počme:

— Što ti misliš, Ivo, kako li ti tumačiš to što Barbarigo nije Petru mejdan zabranio?

— Što ja mislim! kako li ja tumačim!

— Da, molim te, zaklinjem te, Ivo, što misliš, zašto Barbarigo nije zabranio?

— Prisižem ti, da o tom nisam jošte ni razmišljao...

— Ali, ipak, nešto o tom misliš! Nije moguće da ti se ne nameće nijedna misao!

— Ja ne znam! Ne mogu da si glede toga stvorim nikakvo mišljenje.

— Dobro. Vjerujem ti. Ali sad bih rado da te nešto drugo upitam.

— Da nije i opet mišljenje?

— Jest, pogodio si. Reci mi, molim te, što misliš, da li bi Barbarigo i drugima dopustio, da se ogledaju na mejdanu s Turčinom?

— Ne vjerujem.

— Ne vjeruješ?

— Teško da bi privolio na to... Ne... ne bi; sigurno ne bi!

— Dakle ti misliš da bi drugima zabranio?

— Ja tako mislim.

— Sad, molim te, promisli malo, pa mi reci svoje mišljenje. Zašto je Barbarigo propustio da sada to Petru zabrani? Promisli, zaklinjem te, pa mi reci.

— Ja uopće ne znam što da mislim! — nestrpljivo će Ivo. — Ne znam...

— Ne znaš, što da misliš! Reci mi, molim te, da li zakon zabranjuje mejdan s Turcima?

— Da, zabranjuje — suhoparno će Ivo.

— Dakle, zakon zabranjuje. Sad mi reci, kako je to, da knez Barbarigo dopušta, to jest propušta Petru nešto, što zakon zabranjuje? Kako ti to tumačiš?

Ivo je šutio kao zaliven. Ona mu se još bliže primakne, tako da su im se glave skoro doticale, pa nastavi:

— Ivo dragi, glede toga propusta ti ipak nešto misliš! Nije to sitna stvarčica, da ne bi ništa mislio. Eto, sad kad ja na tebi primjećujem, da nešto misliš, reci mi to što misliš?

— Valaj si čudna, Jelkice! Što bih mislio? Barbarigo ne će da kvari Petru veselja! I sama se sjećaš, kako smo